

אמנות

תיאטרון

שחורה אני ונאווה

פורגי ובס (מוסיקה מאת ג'ורג' גרשווין, תיאטרון הבימה — ג'ורג' גודינג) הוא סיפור אגדה על כושים מצ'ארלסטון, כדברי המלחין, הוא רומן אהבה נוגע-ללב, והוא פולקלור כושי טהור שחובר עלידי יהודי מברוקלין.

הקוריוז הוא גם בכך, שהאופרה הכושית אמריקאית הזאת מתבססת על הווי כושי שאינו קיים בכלל (ואפילו השם פורגי הוא טעם המצאה של מחבר התמליל), בצירוף מוסיקה שאינה מכילה אפילו נעימה כושית מקורית אחת, נחשבת בכל זאת לאחת היצירות האמריקאיות האוטנטיות ביותר.

בעקבות מאהב חלקלק, וזהי אופרה אודות חושביה של שכונית-עוני כושית. זהו ספור של פורגי, קבצן נכה, הגורר עצמו על לוח עץ, אך מלא שמחת-חיים ואהבה לבס, כושית יפהפיה וחושנית, אהובתו של קראון, הרוצח האלים.

כשקראון נמלט מפני המשטרה, נופלת בס לזרועות פורגי, שאינו יודע נפשו מרוב אושר. אך ברגע של חולשה היא מתפתית, נוסעת לג'ורג' הוורת בעקבות מאהב חלקלק.

בסיפור הפשוט יש הכל: אנשים ממשים, מלאי יצרים, כשכל אחד אופי משלו, יש בו המון אוירה, עלילה מותחת, ובעיקר, את אפיים המיוחד של הכושים: את ההומור הספופי שלהם, בצורה לדבוקתם הדתית ה' עמוקה, את עליונותם ואת צערם.

לא פחות עשירה היא ההצגה: המוסיקה היא מעולה, התפאורה היא ריאליסטית עד לפרטים הקטנים ביותר, ויחד עם זאת בעלת אוירה חלומית, המודגשת בגווני התאורה המתחלפים, ובתלבושות ססגוניות.

בתוך כל אלה נעים זמרי האופרה הכושית, שהגיעו להישג הנדיר של קולות ופלאים, וכוסר משחק דרמאטי, נוגע ללב.

מומלץ.

האיש שלא ידע לסרב

אדם הוא אדם (מאת ברטולט ברכט, תיאטרון אהל) יש כאלה שמעריצים את ברכט, ויש כאלה שלא סובלים אותו. שניהם מאותה סיבה. כי ברטולט ברכט, המחזאי הגרמני שנפטר לפני עשר שנים, כמעט ולא כתב מחזות עם אנשים חיים, מעוררי הזדהות והבנה. רוב מחזותיו באו לשרת מגמות חברתיות, וגיבוריו הם בעיקר רעיונות בצורת בני-אדם.

גם במחזהו אדם הוא אדם העיקר הוא הרעיון: כיצד הופך איש תמים, שהולך לשוק לחפש דגים לאשתו — לחייל שכיר, צמא-דם, רק משום שהוא אופרטוניסט, מנצל הזדמנויות, ולא יודע להגיד "לא" לחוקים ממנו.

סגנון חד ומתכתי. ההצגה שמעלה תיאטרון אהל סותרת את הדיעה המקובלת: כמעט כל מי שישיראלי בהצגה זו הוא משוכנע, בניגוד ללא-ישראלי. הבמאי ה' צרפתי מאריג'אן סרו לא הצליח להעניק לכל השחקנים את הניכור הברכטי ה' מפורסם, לפי הדמויות אינן חמות ואנושיות, אלא נכריות, קשוחות ומכניות לגמרי. החיילים מקומי הפנים נעו כדמויות גרור סקיות, נעו ודיברו בסיגנון חד ומתכתי, כנדרש. אך לצידם היתה הבמה מאוכלסת בשחקנים בעלי סיגנונות משחק שונים ו' משונים.

גם ברכט עצמו לא יוצג כאן עלידי אחד ממחזותיו המעולים. זהו מחזה הבוסר, שנכתב בתחילת הקאריירה שלו. **פיל עשוי מברזנט**. לעומת זאת, ה' ישראלים בהצגה הם נפלאים. החל במלחין נועם שריף, שחיבר מוסיקה כל-כך מוצלחת שחבל שהמחזאי לא זכה לשמוע אותה. ה' תפאורה האינטליגנטית של יגאל חומרקין היא מלאת הבנה והמצאות, כמו לוחות פיברגלס הנעים בדייקנות, שיקופיות, ופיל נהדר עשוי ברונט.

הכי מקסים הוא השחקן הראשי, אבנר חזקיהו. הוא לא משחק על הבמה, הוא משכנע בה כדג במים. הוא מתעלל מרוב ההצגה, הוא מתעלם מהאופי הגס וצמא הדמים שעליו לסגל לעצמו, והוא מתעלם אפילו מהתמליל, בכמה מקומות. אבל מה זה חשוב? המשחק שלו הוא כל כך טוב, כל כך מבריק וכובש, שזה מחפה על הכל. צריך לראות את חיוקי על הבמה, כשרק עיניו מבצבצות מתוך חבית, ובזוג עיניים זה הוא מצליח, ללא אומץ, לרתק אולם שלם, למשך עשר דקות תמימות.

אקדמיה לזוהר

החופש-הגדול, כשכל החתיכות הצעירות לא לומדות בבית-הספר, הן הולכות ל' אכדיה כדי ללמוד על החיים. אחת המורות העיקריות מגיעה לשם כך כל שנה במיוחד מאמריקה הרחוקה. זוהי **ירדנה פלג** (פלינגלמן), שהיא נערת זוהר כל-כך ותיקה, שיש חושבים שהיא בכלל המציאה וייסדה את הזוהר. היא עברה את כל שלבי-הזוהר: היא התגרשה, היא מלמדת בלונדון, היא נהי' תה דיילת, והיא נסעה בעולם וצדה מיליו' נרים לרוב. עכשיו היא גרה בניו-יורק, עורכת את הדינרס של הבונס ומגדלת עדר של מעריצים.

לחתיכות הצעירות שרוצות ללמוד-להיות זוהרות, היא משמשת אקדמיה שלמה: "בחוה צריכה תכנית שנתית ומאור' גנת" היא מלמדת אותך. אני, למשל, עובדת כל שנה חמישה חודשים בניו-יורק, שלשה חודשים אני בקליפורניה, שם יש לי סיף של מחזרים, חודש אני בנסיעות, וחודשיים בשנה אני מקדישה לישראל מרי' לדתי'.

הנץ מזה היא מלמדת אותך עוד כל מיני דברים חשובים על החיים. למשל: "ה לא קשה להתחתן. הרבה יותר קשה להיות לא-נשואה". או: "בישראל כל ה' בחורים הטובים תפוסים, הצעירים הם סתם תיישים, והזקנים לא מעניינים".

ברכה לבטלה

יש רכלנים אמיתיים ויש רכלנים חוב' בים. הרכלנים האמיתיים כותבים על רכ' לות אמיתית, וחובבי-הרכילות כותבים על

ברכה

אשה השוכים

כולם התפלאו השבוע למה לא שפט שופט-הכדורגל **מנחם אשכנזי** בתחרות יות הגמר במשחקי הגביע העולמי ב' לונדון. או יש לי סיפור שבשילכם למה הוא לא שפט:

קודם כל — מי זה בכלל אשכנזי? אשכנזי זה המאמן הזה שהתחתן לפני עשר שנים עם זרה. זה היה כך: הוא היה אז בחור צעיר בן עשרים ואחת, ש' עבד באמישרגאז בתור פועל פשוט. הוא גר בדירה שכורה בסתת-תקוה, ושפט, ב' זמנו הפנוי, במשחקי כדורגל.

יום אחד נערך משחק ביהוד. אבא של זרה, שהוא חבר מועצת יהוד, שעור לא היתה אז אשתו של אשכנזי, הלך לראות את המשחק. היה שם שמה, שתי הקבר' צות התחילו לריב האחת עם השנייה, ומ' רוב מריבה התחילו לרדוף אחרי השופט עם סכין ביד.

חבר מועצת יהוד התערב אז לפזות חתנו המעות, והציל אותו מידי טורפיו. אחר כך הוא בא לביתו וסיפר לשתי בנ' תיו איזה שופט אמיץ הוא פגש במשחק. הוא הילל אותו ושיבח אותו, וסיפר את שבחיו ואת נפלאותיו, עד שירד הערב על יהוד. אז בקשה בתו הגדולה של חבר המועצה את סליחת אביה, כי היא קבעה פגישה עם הבחור החדש שלה. האב יצא

חיים

זיוה רודן שלנו ממשיכה לשחק, ול' נהל את החיים הפרטיים שלה לאור הור' קורים. בביקורה הקודם בארץ היא לא יצאה לבלות עם אדם שאינו עיתונאי, וכל בילוי שלה זכה לכן לתגובה מהימנה ו' מפורטת בעיתונות.

היא הסתובבה אז עם העיתונאים ג' **עיסור**, עם **הרשוע שניא**, ואפילו עם **ישעיהו בן-יפורת**, עוד לפני ש' נשא את עלמה לאשה. הפעם מלוויה העי' קריים הם העיתונאים ג' עיסור, **עמנואל בריקמא** ו**ג'ורג' רייכר**.

לכן היא גם הוצפה בכתבות-הלל של אותם עיתונאים, המפארות ומשבחות את שמה, ושרונה. הם סרחו אפילו להציעה, לתיאטראות הישראלים, כדי שיפנו אליה הצעות עבודה.

ביום השבת האחרונה, בשעה שתיים-עשרה בלילה היא הגיעה לקפה וורה. ב' לחיית העיתונאים **ג'ורג' רייכר**. באחד ה' שולחנות ישבו כמה עיתונאים אחרים, ביני' הם **אורי אורן**. ג'ורג' רייכר הבליט את זיוה רודן, ואמר לחבריה שלום מכבוד. הוא חיכה שיעירו משהו על הנלמה המפורסמת שלו, אבל איש מהם לא אמר

ירדנה

רכילות בלתי אמיתית. השבוע נאמר ב' אחד ממדורי הרכילות **שברכה פוקס**, אשתו של מאמן הכדורגל **אלי פוקס**, עומדת להתחתן עם **עמית סולד**. כל מי שמבין קצת ברכילות יודע איזה ערך יש לידיעה רכילותית, ואיזה ערך יש ל' איש שכתב אותה.

ברכה פוקס אמנם ידועה כאשה המנהלת פלירטים עם ידידיה אבל היא לא מתח' תנת איתם. בגלל העובדה הפשוטה שהיא נשואה כחוק לבעלה החוקי אלי פוקס. ועמי סולד גם הוא לא עומד להתחתן עם אף אחת, בגלל שהוא נתאכזב מנשואיו השניים.

כשהוא שמע את השמועה על נשואיו עם ברכה הוא צחק, ולאחר שצחק הוא אמר: "עכשיו אני לא חולם להתחתן. אני רוצה קצת אחיר צה. יש לי שתי נשים" לשעבר. את אשתו הראשונה אני רואה מדי פעם כשאני בא לראות את הילד שלי, אבל אני לא מסתכל עליה. את אשתי ה' שנייה, סריטה, אני בכלל לא רואה.

עם ברכה אז זה היה ככה: "אנחנו ב' חברה אחת בה יש זוג חברים משותפים. אלה הם הדסה ומשה סלוצקי, נהג באגד. הם נסעו למשחקי הכדורגל באנגליה, והש' אירו את הילד בארץ. הילד היה בקייטנה, שיחק שם, ויום אחד גשברה לידו שמשה ונכנסה לו ל' עין. היה צריך לקחת אותו לבית-חולים, עשו לו שבעה תפרים, והוא שוכב עדיין שם.

כידיו המשפחה הייתי בא לבקר אותו, ויושב ליד המיטה שלו. גם ברכה היתה שם. לא זוננו ממנו. בגלל זה ראו אותו הרבה יחד'.

מה ברכה אומרת על זה? את הרומן עם עמי היא לא מאשרת ולא מכחישה, אבל את הנשואין היא מכחישה בכל תוקף. "למה" היא שואלת, "מה שמותר לכולם אסור ליי כל אשה נשואה מנהלת קצת פלירטים. אבל דה אני נוסעת השבוע לאלה'.

החתן בברכה

לכל שלושת האחים מאיר יש בנים ובנות. ביום הראשון בערב הכניס מאיר אחד את בנו לחופה. **בן-חופה** לבן, השייך ל**מרדכי מאיר**, קוראים **שי**. הוא בן 22, ולומד עדיין כלכלה באוניברסיטה. לאשתו אין שום יחס מיוחד. קוראים לה **ג'ורג' וייס** ופעם היא היתה פקידה. עכשיו כבר לא.

כששאלתי את מרדכי מאיר מה יהיה בחתונה הוא אמר ששום דבר מיוחד. "סתם חתונה משפחתית", או הסתם חתונה הזאת התנהלה השבוע ביום ראשון בווילה של המשפחה בבתיים, בגן גדול, מואר במנורות צבעוניות, מקושט בתפאורה של חורדים, סלים פרחוניים שטחים ובריכה. החופה היתה מלאה פרחים ונורות, וסביבה היו כ-2000 איש. **רבקה מאיר**, האמא של החתן, הופיעה לחתונה עם כל הדיאטה שלה, עם חסרות עצומה מלאה תלתלים ופרחים, וקישוטים מזהב. על גופה היו המון פרוות. ובין זה לזה היו הפנים שלה.

הכלה, לעומת זאת, היתה די נחמדה. היא היתה לבושה בשמלה לבנה ארוכה והיונמה לבנה שקופה. חזק מהן היתה שם גם המזכירה הנאמנה של מאיר, **אורה כהרב**, בשמלה שחורה צרה, והצייר **ראובן**, ואנשי צבא, ראשי עיריות ועוד כל מיני אנשים חשובים.

משעה שש עד שעה תשע בערב היתה החתונה מיועדת לכל המוזמנים. משעה עשר היא היתה שייכת רק למשפחה. נערכה שם ארוחה משפחתית מפוארת. השמחה היתה גדולה, וכשהיא הגיעה לשיאה הוחלט, לפי הכסרות המשפחתית, לזרוק מישור לבריכה. הם חיפשו קורבן, ומצאו את החתן. וגם כמה מקורבים שלו. השמחה לא בלבלה את דעתה של משפחת מאיר. הם לא שכחו לקנות לבנם דירה ברחוב כ"ט בנובמבר, ולתכנן לו ירח-יבש בתורכייה ובין'.

חתונת הפלמ"ח

כל ותיקי הפלמ"ח כבר התחתנו, והתעשרו, והס' חדרו בחיים, ורק **דן מקלר** עדיין נשאר פלמחניק חופשי, ובלתי מסור בחיים. השבוע, ביום שני, הוא נכנס לאגודת המסודרים. הוא התחתן עם **צביה קיסר** בבית-כנסת תימני בירושלים.

מקלר שהגיע כבר לגיל 38 וצביה שהגיעה בדיוק לאותו גיל, כמעט שוויתרו כבר על רעיון ה' נשואיו, עד שמצאו איש את רעותו. זה אירע להם בקו 18, של ירושלים. היא, מורה לביוולוגיה, חזרה מהעבודה. גם הוא. הם שמו לב איש לרעותו. ומאו, בחודשיים האחר' רונים הוא לא ירד כמעט מאותו קו. עד שהם החליטו שבאוטובוס לא כל כך נוח, ומטב להתחתן. מקלר ידוע ומוכר בכל חוגי הבוהימה בתואר הממציא, הוא ממציא כל הזמן המצאות, ורושם אותם במשרד הפטנטים, את כל הכסף שהוא מרויח הוא מוציא על ההמצאות שלו, שעדיין לא הפכו אותו עשיר. אבל הביאו לו פירוטומת ארצית.

בשנת 1948 איש מקלר עם כל חבריו במשלט המסרק בהרי ירושלים וחיכה לאוייב. בחורה ת' מניה יפהפיה הסתובבה אז בין הבחורים וחילקה להם מים. אומרים שכוכות המים הללו הם ניצחו' או, ואותה בחורה הפכה אגדה. עכשיו הבחורה הזאת היא אשתו של מקלר.